

NORA
ROBERTS

VOLBA

KIOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2022 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE CHOICE
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-113-6

*Pro Griffina,
naše kouzelné dítě*

1. část

ZTRÁTA

Přej strasti hlasu.

Žel, jenž nemluví, těžkému srdci šepce, aby puklo.

William Shakespeare (překlad Jiří Kolar)

*Země utrpěla zranění a Příroda dala s povzdychem
prostřednictvím veškerého stvoření najevo svou starost,
že je vše ztraceno.*

John Milton

PROLOG

Po celý běh času se světy lidí často považují za jedinečné. A ti, kdo věří a přijímají, že nejsou v rozlehlém prostoru sami, mívají sklony považovat se za nadřazené těm, kteří s nimi sdílejí vesmír.

Samozřejmě se mylí, protože lidské světy nejsou ani jedinečné, ani nadřazené. Prostě jsou.

Některé mezi všemi otáčejícími se světy volají po míru, ačkoliv zároveň rozeznávají válečné bubny. To, že do nich buší s neukojitelnou lačností po moci nad ostatními, po území, po zdrojích a bohatství ve jménu svého oblíbeného boha, jim jen zřídka kdy přijde špatné, nebo aspoň ironické.

Tak to prostě je.

V některých světech je válka krvavě a krutě uctívaným bohem.

Existují světy, v nichž ze zlatých písků vyrůstají velká města, světy, kde se paláce třpytí v hlubinách tmavomodrých moří. A světy, kde život představuje sotva slabou jiskru ve tmě.

Ať už obyvatelé nějakého světa šplhají na vysoké hory nebo plují v oceánech, ať už žijí ve velkoměstech nebo se choulí kolem ohně v lese, ať už tlučou do bubnů nebo houpají kolébkami, všichni sdílejí jeden společný cíl.

Být.

V jednom z oněch světů kdysi dávno žili lidé a Fey. V tomto světě se rozkládala města a paláce, jezera a lesy. Byly tu vysoké hory i oceánské hlubiny. Po nějakou dobu – mimo náš běh času – pod sluncem i pod měsícem zářila magie.

Docházelo k válkám, jak se stává. V někom zvítězila chamtivost. A v někom nemohla být žízeň po moci ukojena ani krví poražených. Jeden temný bůh, posedlý touhou po

nadvládě, prolil tolik krve lidí, Fey a dalších, že byl z toho světa vypovězen.

Ale to nebyl konec.

V průběhu času se stalo, jak se stát muselo, že se do harmonie mezi lidmi, bohy a Fey vplazili hadi podezření a strachu. Podle některých pokrok za každou cenu nahradil pouto mezi magií a lidmi a úctu kdysi prokazovanou bohům vystřídalo uctívání majetku.

A tak nastal okamžik volby: vzdát se kouzel, nebo je zachovat? Opustit staré bohy, nebo je nadále uctívat? Fey se svou volbou oddělili od lidských světů, od podezření a strachu, které je stavěly ke kúlům a upalovaly, honily je po lesích a odsuzovaly je pod katovu sekeru.

Tím se zrodil Talamh jako samostatný svět.

Ti, kdo byli nadáni dostatečnou moudrostí a prozíravostí, vytvořili brány, jimiž se dalo procházet mezi světy, protože v Talamhu měl podle zákona každý možnost vybrat si, zda zůstane, nebo odejde. Tam, v kraji zelených kopců, vysokých hor, hlubokých lesů a moří, vzkvétala magie a pod vedením vyvoleného náčelníka – taoiseacha – vládl mír.

Ani to však nebyl konec.

Temný bůh připravil ve svém temném světě odvetu a sestavil vojsko z démonů a zatracenců. Časem s pomocí krvavých obětí získal dostatečnou moc, aby vnikl bránou do Talamhu. Tam se začal dvořit mladé čarodějnici vyvolené k roli taoiseacha, a spletl jí hlavu předstíranou láskou. Čarodějnice mu porodila syna a temný bůh z něj potají, když matka ležela v kouzly navozeném spánku, noc co noc vysával sílu.

Matčina láska je však mocnou magií sama o sobě, a tak se čarodějnice jednou probudila z nepřírozeného spánku a vedla proti temnému bohu armádu, aby ho vypudila zpátky do jeho světa a uzavřela bránu. Když se jí to podařilo, považovala se za nehodnou toho, aby dál zastávala místo náčelnice, a tak hodila meč – odznak moci taoiseacha – zpátky do Lough na Fírinne a předala náčelnickou hůl tomu, kdo jej vyzvedl z vody po ní.

Znovu zavládl mír a její syn v kraji zelených kopců a hlubokých lesů na Talamhu dospěl. Jednoho dne ho s hrdostí a smutkem viděla vynášet meč z jezera a přebírat úlohu taoiseacha.

I pod jeho vedením pokračoval mír a na Talamhu vládla moudrá spravedlnost a soucit. Pole plodila a magie vzkvétala.

Osud zařídil, aby se setkal s lidskou ženou a zamiloval se do ní. Na základě jejich volby ji přivedl bránou do svého světa a tam mu z lásky a štěstí porodila dítě: dceru.

V dítěti zářila magie a po tři roky znalo jen lásku.

Žízeň temného boha však stále nebyla ukojena a jeho vztek jen vzrůstal. Opět krvavými oběťmi a temnou magií, s pomocí čarodějnice, která přešla na temnou stranu, nahromadil dostatečnou moc, aby malou dívku unesl a uvěznil ji ve skleněné kleci pod vodou poblíž brány mezi světy. Zatímco se ji otec, babička a všichni bojovníci Talamhu vydali na křídlech draků zachránit, dívka, která dosud znala jen lásku, poznala i strach.

A z jejího strachu vyrostl vztek, jehož divokost si nezadala se vztekem temného boha. Dívka načerpala ze svého vzteku sílu a vzešla se bohu, své vlastní krvi, svému vlastnímu předkovi.

Roztříštila klec v okamžiku, kdy Fey na boha a jeho vojsko zaútočili. Bůh byl opět zapuzen a ponechán pod troskami černého hradu.

Její matka, plná lidského strachu, který se změnil v předpojatost, jež poskvřnila lásku, požadovala, aby odvezli její dítě do lidského světa a vymazali mu z paměti všechna kouzla, Talamh i jeho obyvatele.

Otec z lásky k dítěti i k matce souhlasil, provedl je bránou a žil s nimi v lidském světě, i když se tak často, jak jen mohl, taky z lásky a ze smyslu pro povinnost, vracel na Talamh.

Byť ale u něj nikdy neochabla láska k dítěti, láska mezi lidskou ženou a Fey neměla takové trvání a jeho snaha žít v obou světech mu lámala srdce.

Temný bůh opět začal ohrožovat Talamh i další světy. A Fey je pod vedením taoiseacha opět bránili. Podařilo se jim boha zahnat, ale ten s pomocí temné magie a černého meče zabil vlastního syna.

A tak znovu nastal čas truchlení a volby.

Mladý chlapec, který oplakával taoiseacha jako předtím vlastního otce, vyzvedl meč z jezera a přijal náčelnickou hůl.

Zatímco vyrůstal do muže, usedal na Křeslo spravedlnosti v Hlavním městě a pomáhal bratrovi a sestře s pracemi na statku v údolí, zatímco létal nad Talamhem na hřbetě svého draka a trénoval na bitvu, o níž všichni věděli, že proběhne, dcera bývalého taoiseacha žila v lidském světě.

Tam ji matka v důsledku svého strachu a zlosti srážela sebevědomí, učila ji, ať raději klopí oči, než aby vzhlížela vzhůru, ať složí ruce, místo aby konala. Dcera vedla nenápadný život, který jí přinášel pramálo radosti, a nevěděla nic o magii. Její dny prozařoval jen přítel, který byl jako její pokrevní bratr, a muž, který jí nahrazoval matku.

Snila o něčem víc, o něčem jiném, ale až příliš často byly její sny mlhavé a temné. A v duši se jí usadil zármutek kvůli otci, o němž věřila, že ji opustil.

Jednoho dne se jí však otevřely dveře. Zvolila si – mladá žena, které vštěpovali, že nesmí riskovat, že na sebe nemá upozorňovat, že si nesmí klást vysoké cíle. Odcestovala za oceán do Irska v naději, že najde otce i sama sebe. Zamílovala si tamní krajinu plnou zeleně, mlžných oparů a kopců.

V domku u břehů zátoky si začala plnit sny a odvážila se zatoužit po něčem víc. Jednou hluboko v lese narazila na strom, který jako kdyby vyrůstal z velkého balvanu. Vystoupala na dlouhé, silné větve.

A prošla ze světa, který znala, do světa, v němž se narodila.

Probudila se v ní magie i vzpomínky, s pomocí babičky, která ji milovala a stýskalo se jí po ní, s pomocí víly, která v dětství bývala její kamarádkou, a s pomocí chlapce – nyní muže –, který vyzvedl z jezera meč.

Dozvěděla se o otcově smrti a oplakala ho. Dozvěděla se i o oběti milované babičky. Objevila svou sílu a radost z jejího používání. A dozvěděla se o svém místě na Talamhu i o hrozbě ze strany temného boha, který byl jejím předkem. Proto začala trénovat, aby uměla bojovat kouzly, mečem i pěstmi.

Ubíhaly týdny a měsíce. Stejně jako před časem její otec žila v obou světech: v chatě u zátoky si plnila sny, na Talamhu pilovala svoje dovednosti a cvičila se v boji.

Naučila se milovat svou odpovědnost vůči Talamhu, našla v sobě odvahu, kterou nosila jako vytetovaný symbol na zápěstí. Přijala zázraky Fey: okřídlené víly, bleskurychlý pohyb elfů, proměny dlaků a další.

Když opět povstalo zlo, aby ohrozilo Talamh a další světy, pozvedla proti němu pěsti, meč i kouzla. Zabíjela útočníky, kteří přišli zničit světlo, čelila nejtemnější magii svou září.

Stala se tím, čím jí bylo od narození souzeno.

Ale ani to nebyl konec.

1. kapitola

Po Bitvě u Temné brány, jak se jí začalo říkat, se Breen zdržela tři týdny v Hlavním městě. První dny patřily k nejbolestnějším, jaké dosud prožila: pomáhala ošetřovat zraněné a přepravovat mrtvé z krvavého a popelem zasypaného bitevního pole.

Objímala Morenu, zatímco její nejstarší přítelkyně plakala a plakala nad ztrátou bratra. Snažila se utěšovat Phelinovy rodiče, jeho těhotnou manželku, bratra s rodinou i prarodiče, jak uměla nejlíp, ačkoliv ji dráсал vlastní zármutek.

Právě se na Phelina rozpomněla a uviděla ho po mnoha letech – a teď zemřel při obraně Talamhu proti jednotkám jejího dědečka.

Stála s rodinou při obřadu odchodu a držela Morenu za levou ruku, zatímco Harken jí svíral pravou.

Morenin žal ji zaplavoval jako přílivová vlna, když sledovala, jak Phelinův popel – spolu s popelem mnoha dalších – přilétá nad mořem k urnám, jež drželi ti nejbližší.

Objala Morenu, která pak odlétla s Harkenem zpátky do údolí. A s vědomím jejich bolesti přihlížela, jak roztahují křídla i Finola a Seamus a ruku v ruce odlétají za nimi.

Keegan měl plné ruce práce se schůzemi rady a organizováním hlídek, a tak Breen navštěvovala truchlící, dokud nebyla tak plná jejich zármutku, až se divila, že neutone v slzách.

Po prvním týdnu naléhala na Marca, ať se vrátí do domku u zátoky.

Sevřel rty, až se mu naježila bradka. „Zůstanu se svou holkou.“

Jelikož Breen takovou odpověď předvíдалa, byla na ni připravená. Stáli na můstku pod hradem a dívali se, jak se její irský vodní kokršpaněl Lotr cachtá a plave ve vodě. Chytila Marca – svého nejbližšího přítele, o němž věděla, že bude za všech okolností stát při ní, což dokázal i tím, že s ní skočil do jiného světa – za ruku.

„Tvoje holka je v pohodě.“

„To teda není. Jsi vyčerpaná, Breen, bereš si toho na sebe moc.“

„Všichni se zapojují, Marco. I ty jsi...“

„Pomohl jsem, jasně.“ Podíval se k poli, kde lidé cvičili boj meči, pěstmi a luky. A vybavil si krev a těla, jež tu nedávno ležela.

Nikdy na to nezapomene.

„Pomohl jsem,“ zopakoval, „ale ty na sebe bereš víc než ostatní, a to i tady.“ Poklepal si na srdce.

„Tohle všechno Odran udělal, aby se dostal ke mně. Vím, není to moje chyba,“ dodala Breen, než Marco stačil promluvit. „Není to moje chyba, není to ani chyba mého otce, matky nebo babičky. Může za to jenom on. Ale tím se nic

nemění na tom, že Odran chce mě, to, co jsem a co v sobě mám. Takže pokud u někoho dokážu zmírnit trochu bolesti aspoň na chvílku tím, že ji vezmu na sebe, pak právě to musím udělat.“

Marco se k ní obrátil čelem a vzal ji za lokty. „To je ten důvod, proč zůstanu s tebou.“

„A proč tě žádám, aby ses vrátil.“ Breen zvedla ruku, pohladila ho po tváři a zadívala se do jeho vlídných, ale momentálně ustaraných hnědých očí. „Taky se tam chci vrátit, ale mám pocit, že tu musím ještě nějakou dobu zůstat. Bohužel to zároveň znamená, že nemůžu být nablízku Moreny, Finoly a Seamuse. Jsou jako moje rodina, Marco, a nejsem u nich.“

„Byla jsi s nimi a vědí, že tu teď jsi pro Phelinovu mamku a tátu, pro jeho manželku a bratra.“

„To je jeden z pádných důvodů, proč tady musím zůstat. Vrať se, Marco, a pomáhej za mě Moreně a ostatním. Celému údolí. Přišli jsme o příliš mnoho lidí. Vrať se s Brianem.“

„Tak zaprvé, Brian odlétá zítra ráno hned za úsvitu, a navíc na drakovi. Holka, v tomhle životě si už na draka nesednu ani omylem.“

Breen to vykouznilo na rtech úsměv. „Mohla bych ti připravit uklidňující lektvar.“

„No to je nápad!“ Marco obrátil oči v sloup. „Sednu si na draka, ale nejdřív se sjedu. Ehm... ne!“

„Můžeš jet na koni. Keegan posílá Briana a část oddílů na západ a někteří z nich pojedou na koních. Jízda na koni se ti líbí. Sakra, jezdíš líp než já, což mě tak trochu štve. Ubyla by mi jedna starost, Marco. Přisahámbohu, že mluvím pravdu.“

„Ukaž mi tu svoji tvářinku.“ Marco vzal její obličej do dlaní a zadíval se jí do očí. Vzdychl. „Krucí, je to pravda. Nelíbí se mi, že tě opustím.“

„Já vím, a uvědomuju si, že to, o co tě žádám, není jednoduché. Ale mám tady Keegana a krvelačného psa.“

Lotr vyskočil na můstek a rozverně se oklepal. Voda z něj stříkala na všechny strany a v očích mu tančily veselé ohníčky. Ale Breen si pamatovala, jak se vrhl do bitvy; vybavovala si

krev na jeho čenichu i válečný lesk v očích, momentálně tak šťastných.

„A kromě toho,“ dodala, „jsem taky náhodou docela mocná čarodějka.“

„Docela mocná je hodně slabé vyjádření. Pojedu, ale slib mi, že mi budeš posílat zprávy. Každý den, Breen – a na tom trvám. Pošli, já nevím, třeba sokola nebo tak něco.“

„Včera jsem zašla do obchodu Ninie Colconnanové a koupila jsem ti věštící zrcadlo.“

„Cože to?“

„Tím spolu můžeme mluvit. Navíc je hezké. Považuj to za něco na způsob volání přes Zoom. Ukážu ti, jak funguje.“ Prohrábla si hřívu zvlněných ohnivých vlasů. „Pomůže mi to, vážně. Navíc tu jsou praktické otázky – jestli se s námi pokusí spojit Sally nebo Derrick a nepodaří se jim to, začnou si dělat starosti.“

Odhadovala, že použít Sallyho – byl pro oba jako náhradní matka – je dobrá páka; to přece přiměje Marca k odchodu.

„Jo.“ Marco si vrazil ruce do kapes. „Jo, na to jsem taky myslel.“

„Tak to můžeš pustit z hlavy, a až se vrátíš do chaty, zavolat přes počítač do Filadelfie.“ Breen zaryla prst do Marcova břicha. „A znovu se pustit do práce pro mě.“ Potom se sklonila a přejela dlaněmi po Lotrovi, aby ho osušila. Načervevala srst se vmžiku napřímila.

„A co ty? Víš, že toho teď moc nenapíšeš.“

„Trochu ano.“ Jemně zatahala Lotra za vousy a narovнала se. „Nebyla jsem schopná pracovat na Lotrově příštím dobrodružství, teď prostě nedokážu psát veselé věci. Ale pracuju na druhé verzi toho románu pro dospělé. Získala jsem zkušenosti, co můžu uplatnit v bitevních scénách.“

„Ach, Breen.“

Breen Marca objala; vždycky se o něj mohla opřít.

„To nic, Marco, už jsme to probírali. Bojovali jsme a zabíjeli jsme zlé netvory.“ Narovнала ramena a v šedých očích

měla tvrdý výraz. „Až přijde čas, udělám to znovu. A znovu a znovu, dokud nebude po všem.“

Tvrdý pohled zjihn a Breen vzala Marca za ruce. „Tak pojď, pomůžu ti sbalit a vysvětlím ti, jak fungujou věšticí zrcadla.“

Stála v ranním mlžném oparu a dívala se, jak odjíždí; její Marco, tělem i duší měšťák, seděl v sedle, jako by se v něm narodil. Energická klisna pod ním netrpělivě přešlapovala a Breen zaslechla jeho smích, když koně pobídl do klusu a rozjel se s družinou válečníků k západu.

Po šedivé listopadové obloze přeletěla trojice draků, v časně ranním světle zářivých jako drahokamy a s jezdci na hřbetech. Za nimi letěly dvě víly.

Boj a krev se vrátí, o to se padlý bůh Odran – Breenin dědeček – postará.

Ale Marco bude v bezpečí, pomyslela si Breen, jak jen člověk může být v zemi oddané míru a ohrožované bohem, který je odhodlaný do ní přinést válku.

A navíc Marco, nejlepší člověk, jaký se kdy narodil, bude s milovaným mužem. Prozatím se nedalo doufat ve víc.

„Bude víc než v pořádku.“ Keegan stál vedle Breen a díval se, jak jezdci, které poslal na západ, mizí v mlze. „A udělala jsi dobře, že jsi ho přemluvila k odjezdu.“

„Já vím. A vím, že přinese do údolí útěchu, a to je důležité.“

„Ano, je to důležité. A ty bys ji tam přinesla taky. Chci tě tu... z různých důvodů, ale vím, že bys byla co platná i tam, a sama bys tam našla útěchu.“

„Ještě nejsem připravená na útěchu.“ Breen se na něj zadívala – na čaroděje a válečníka, do něhož se zamilovala, po kterém toužila a jehož potřebovala skoro víc, než dokázala vydržet. Byl silný, měl široká ramena, tmavé vlasy spletené do copu válečníka a v jeho hlubokých, přehlubokých zelených očích viděla únavu a zlost.

„Ty taky ne.“

„Ne, to nejsem. Vůbec.“

„Když je Odran zase odříznutý ve svém světě, teď a tady není nikdo, s kým bys bojoval.“

Keegan se na ni dlouze, chladně zadíval. „Přát si válku znamená přát si smrt. Takové přání je nám cizí.“

„Tak jsem to nemyslela, Keegane. Připravuješ se na válku, protože Talamh i všechny další světy potřebují ochranu a obranu. Naučil jsi to i mě, a nebylo to lehké – ani bych nespočítala, kolikrát jsi mě při tréninku srazil na zadek.“

Keegan pokrčil rameny a ohlédl se na jedno ze cvičišť. „Teď už není tak snadné tě srazit.“

„Držíš se zpátky. Nerada to přiznávám, ale vždycky ses držel zpátky. Nikdy ze mě nebude skvělý šermíř – nebo šermířka – ani Robin Hood s lukem.“

„To jsou taky dobré příběhy. Myslím o Robinu Hoodovi. A ne, nebudeš.“

„Rozhodně mi nemažeš med kolem pusy.“

Pousmál se a namotal si na prst pramínek jejích vlasů. „Proč lhát, když je pravda naprosto jasná? Jsi lepší, než jsi byla.“

„To moc neznamená.“

„Jsi lepší, než jsi byla po tom, co už ses zlepšila. Tvoje magie je... působivá. Právě ta je a vždycky bude tvou nejlepší zbraní. A tohle?“ Zvedl a natočil jí ruku, aby jí mohl přejet prstem po tetování na zápěstí.

„*Misneach*. Odvaha. Tvoje odvaha je právě tak silná jako tvoje magie.“

„Vždycky ne.“

„Ale dostatečně často. Poslala jsi Marca pryč – vzdala ses útěchy, kterou by ti poskytoval, aby z ní mohli mít prospěch jiní. To je taky odvaha. Jela bys s ním, ale zůstáváš tady, protože tě potřebuju.“

„Z různých důvodů.“

„Z různých důvodů.“

Na cvičišti se objevila mládež – někteří přiletěli, jiní s elfskou rychlostí přiběhli, další se ještě zíváním zbavovali zbytků ospalosti.

Breen si uvědomila, že dnes není školní den – Talamh bral vzdělání velice vážně. Podívala se na Lotra a zaznamenala jeho prosebný pohled.

„Tak běž.“

S veselým štěkotem se rozběhl pryč.

„Neptáš se, o jaké důvody se jedná,“ poznamenal Keegan.

„Máš pocit, že tu jsem s tebou ve větším bezpečí. Shana se mě už dvakrát pokusila zabít a teď je s ním. Teď patří Odranovi.“

„Všechny brány jsou střežené. Nedostane se přes ně. Nemůže ti ublížit.“

„Nezabije mě.“

Keegan přimhouřil oči. „Měla jsi vidění?“

Breen zavrtěla hlavou. „Vím, že jí neudělám tu radost. Pak je tu Yseult. Taky už mě dvakrát napadla, ne aby mě zabila – protože na rozdíl od Shany není, Marcovými slovy, totálně šílená –, ale aby mě ochromila a dopravila k Odranovi. Poprvé by uspěla nebýt tebe. Podruhé se to stalo přímo támhle.“

Otočila se a ukázala. „Zvládla jsem ji. Ale nechala jsem se ovládnout emocemi, zlostí a touhou ublížit jí a potrestat ji, místo abych ji prostě vyřídila. Příště už tuhle chybu neudělám.“

„Naučila ses být dravá, *mo bandia*.“

Dravá? Breen to tak nepřipadalo. Spíš rázná. Naučila se ráznosti.

„Velice dlouho jsem se považovala za obyčejnou – dokonce za podprůměrnou. Teď už vím, kdo jsem i co umím – a použiju to. Tvoje starosti o mě tě rozptylují od věcí, které potřebuješ dělat. Měl by ses jich zbavit.“

Keegan stejně jako ona pozoroval, jak se mládež připravuje na trénink. Jsou tak mladí, pomyslel si se směsí hrdosti a lítosti. Položil dlaň na jílec meče a uvědomil si, že sám býval stejný a dělal totéž.

„Myslíš, že jediný důvod, proč tě chci mít tady, spočívá v tom, že si o tebe dělám starosti?“

„Je to jeden z nich, ale taky tu jsem užitečná a ty to víš.“

„Ano, to jsi. Pomáhala jsi s léčbou zraněných a přinášela jsi útěchu – pořád ji přinášíš, když navštěvuješ truchlící. A vydáváš na to až moc sil – je na tobě vidět únava.“

„Děkuju pěkně. Začnu používat kouzla na zvýšení přitažlivosti.“

„Jsi krásná.“

Z toho, jak klidně to Keegan řekl – jako by konstatoval prostou skutečnost – jí tělem projelo zachvění.

„I když jsi unavená,“ pokračoval, „příliš bledá a vidím na tobě jejich zármutek.“

„Ty děláš totéž. Ano, jsi taoiseach, ano, je to tvoje povinnost, ale jde o víc. Taky truchlíš, Keegane.“

„Neber mi to.“ Chytil ji za ruku, než mu ji stačila položit na srdce. „Ani trochu. Potřebuju to, stejně jako potřebuju zlost a chladnokrevnost. Víím, že jsi pomáhala s mrtvými, a nikdy bych to po tobě nechtěl.“

„Jsou to i moji lidé. Jsem právě tak Talamhanka jako Američanka. Když to vezmu kolem a kolem, nejspíš ještě víc.“

„Přesto bych to po tobě nechtěl. Poslala jsi Marca pryč a já ti tu teď nemůžu nabídnout podobně blízkého společníka. Tohle není tvůj domov, jako je jím Irsko nebo údolí. Neměl jsem s tebou čas na víc než na sex a spánek – a s lítostí musím dodat, že spíš na sex než na spánek. Tohle je, myslím, náš nejdelší rozhovor od bitvy.“

„Jsi taoiseach a účastníš se schůzí rady. Soudů. Víím, že jsi mluvil se všemi zraněnými a těmi, kdo přišli o někoho blízkého. Víím to, protože mi to říkají. Je třeba dohlížet na opravy, na výcvik a ani si nedokážu představit, na co ještě. Myslíš, že čekám, že se mnou budeš trávit čas, když máš tolik jiné práce a starostí?“

Podíval se na ni tím svým pronikavým pohledem. Pak odvrátil zrak ke cvičišti a vesnici.

„Ne, nečekáš to, a možná proto si přeju, abych ti mohl věnovat víc času. Pořád jsi pro mě záhada, Breen Siobhan. A to, co k tobě cítím, je další záhada. Nemůžu říct, že se mi to pořád zamlouvá.“

Znovu jí vykouzllil na rtech úsměv. „To je často nad slunce jasnější.“

„Potřebuju tě tady ze všech důvodů, co jsi sama uvedla, ano, ale taky tě tu potřebuju pro sebe. Ani to se mi nemusí zamlouvat, ale... vysvětluju to, jak dokážu nejlíp.“

Breen hluboce dojalo, že to zkouší.

„Lepšíš se. Ve vysvětlování. Nikdy v něm nebudeš skvělý, ale myslím, že s dostatkem praxe ti to půjde docela obstojně.“

Keeganovi zacukaly koutky úst. „To bylo pěkné rýpnutí.“

„Taky si myslím. Líbí se mi, že jsem potřebná.“ Breen přejela prsty po Keeganově válečnickém copu. „Hrozně dlouho jsem neměla nikoho, kdo by mě potřeboval. Ano, měla jsem Marca a taky Sallyho a Derricka, ale to je něco jiného. Takže teď mi spánek, sex a cokoliv dalšího, co se nám podaří stihnout, stačí.“

„Teď nemám bohužel čas na nic dalšího. Kvůli další zatračené schůzi rady.“

„To je v pořádku. Za chvíli musím být na cvičišti. Kvůli zatračenému tréninku lukostřelby.“

„Slyšel jsem, že nejsi tak mizerná, jako jsi bývala.“

„Mlč a běž za svou rolí vůdce světa.“

Vzal ji za lokty a zvedl ji na špičky. Políbil ji ve chvíli, kdy se mlha protrhla a vysvitlo slunce.

„Pořád u sebe měj Lotra, ano? A někoho dalšího – Kiaru, Brigid nebo někoho jiného, koho máš ráda –, když se vydáš do vesnice nebo na návštěvu.“

„Přestaň si dělat starosti.“

„Budu si je dělat míň, pokud mě poslechněš.“

„No dobře. Tak si je dělej míň. Dojdu si pro luk a vynasnažím se být ještě míň mizerná. Taky si myslím, že budu trávit čas příjemněji než ty.“

„O tom nepochybuju. Měj u sebe psa,“ zopakoval Keegan a odešel přes můstek k hradu, na němž vlála standarta stažená na půl žerdi.

Breen měla den za dnem co dělat: trénovala, pomáhala s opravami – kouzly i rukama – a trávila co nejvíc času s Phelinovou rodinou.

Je to i moje rodina, říkala si v duchu, když se jí vracely další a další vzpomínky na první tři roky života, které strávila tady. Flynnovy velké ruce, jak ji – výskající – vyhadzují vysoko do vzduchu, Sinead zdobící koláče, běhání po polích s Morenou a plánování dalších dobrodružství se Seamusem a Phelinem.

Byla u nich právě tak doma jako na rodném statku.

Nakonec to však byl Flynn, válečník, člen rady a Phelinův otec, kdo přetál lano, jímž se připoutala k vlastnímu zármutku.

Zatoužila po čerstvém vzduchu a klidu. Ráno pracovala dvě hodiny na své knize – doufala, že si další dvě hodiny vyšetří ještě večer –, ale pak vzala Lotra na dlouhou procházku.

Jenom trochu času, ukradeného času, jak ho sama pro sebe nazývala, na nicnedělání. Pak bude pracovat s Rowanem – členem rady a jedním z Moudrých – a s několika mladými čarodějnicemi a čaroději na lektvarech a talismanech. Doplňovali a nahrazovali zásoby vypotřebované během bitvy a po ní.

Magie není jen tak nějaké abrakadabra; vyžaduje úsilí, praxi a soustředění.

Vyšetří si i trochu času na zahradnické práce, aby pomohla nahradit úrodu zničenou při boji. Doufala, že přesvědčí Sinead a Noreen, aby šly pracovat s ní – aby aspoň hodinku strávily na čerstvém vzduchu a na slunci.

Následovat bude výcvik, její nejméně oblíbená součást denního rozvrhu. Dnešní mučení sestávalo ze šermu a zápasu holýma rukama a Breen už předem očekávala, že bude mít řadu nových modřin.

Žasla nad tím, jak naplněné má všechny dny i jak plynou jeden za druhým. Ačkoliv jí hrad pořád připadal okouzlující a divoký mořský příboj ji plnil radostí, stýskalo se jí po pěkném domku na opačné straně brány, chyběl jí statek na západě Talamhu, tamější přátelé, babička. A, jak si v duchu

přiznala, i uspokojivá rutina, do níž vklouzla po odchodu z Filadelfie před mnoha měsíci.

Ale teď ji potřebovali zde a Breen chápala, že obyvatelům Hlavního města dává po bolestných ztrátách naději už to, když ji vidí, jak se tu věnuje každodenním činnostem.

Nechala Lotra, ať si hraje ve vodě pod mostem, ale díky jejich vzájemnému poutu věděla, že ačkoliv z toho má radost, i jemu se stýská po jejich zátoce, po dovádění s chlapci Aisling a po hře s Mab, irskou vlkodavkou, která je hlídala.

Když vylezl z vody, aby se oklepal, osušila ho pohlazením. Vanul čerstvý listopadový vítr a přinášel vůni moře a zorané půdy. Viděla, jak se na zahradách i polích na svazích kopců lidé snaží oživit zimní úrodu.

Pracovala s ostatními Moudrými na hojení spálené a zkrvažené země a teď viděla plody své práce v podobě oranžových a máslově žlutých dýní i zelené kapusty a zelí.

Květiny a byliny opět bujely. Viděla čerstvé došky na střechách domků, děti, které si hrály na dvorcích, i obyvatele města, jak obcházejí stánky a obchody. Z komínů stoupal kouř.

Život i světlo mají tuhý kořínek, pomyslela si. Musejí vzkvétat a prozařovat temnotu – a taky to dělají. Nedají se sfouknout jako svíčka, hoří a plápolají pořád dál a dál.

Byla součástí toho všeho a udělala by cokoliv, aby udržela tento plamen při životě.

Lotr se rozběhl napřed a zatočil pod svěšené větve vrby. Breen se vydala za ním a narazila na Flynna; seděl na kamenné lavici s Lotrovou hlavou na koleni. Nemusela jeho zármutek ani vidět, vnímala ho jako tunové závaží ve vlastním srdci, přesto se na ni usmál a hladil Lotra po rozježené srsti na hlavě. „Tomu říkám veselý pes.“

„Opravdu je veselý.“

„A brzy ho zvěční v písničkách a příbězích. Odtud je vidět plno věcí. Vesnici s veškerým ruchem, pole i kopce, stín hor, a když se zaposloucháš, uslyšíš i hukot moře za sebou. Tuhle lavičku sem dala tvoje babička, ještě než jsem se narodil.“